

„Ssa Papusch,“ hüüdis ta siis, „kas lubate Leeni mulle, kui kroonprintsi plaani lubta ajan ja talle häbi teen?“

„No seda peab ütleva, suured plaanid on sul.“

„Et sugugi suuremad, kui et nad läbi wiin. Ütelge ainult et Leeni saan, siis jätke lõik minu hoolde.“

„Oigu nii.“

„Hää küll, sellest on küll,“ hõiskas Grundmann. „Looda, Leeni, et hästi!“

Ja tubatnelja tormas ta uksest välja.

Õhtul määratud tunnil, läks Papusch tuue muusikandi seltsis kroonprintsi juurde. Wanamehe nägu oli wõga rõõmus, sest selle imeteo oli Grundmann paari noodilehe läbi lorida saatnud. Aga weel enam, nad olitwad ta üksteise wastu sõbralikud. Nad sõhstastitwad üksteisega, ei julenud aga muusikasaali minna, kus kroonprintsi muusikakoori liikmed ju ublesti marsšitwad ja ju ette Papuschi häbi üle rõõmustastitwad.

Nega mõdda tulitwad wõõrad folk. Kroonprints lasis muusikandid pultide juurde astuda, Quan; wõttis taktilepi ja kontsert algas.

Kroonprintsi enese poolt walitud muusikutükid olitwad tõsised, nende hulgas ta weel praegugi kuulus „Kuradi sonaate.“

Sa kõige selle järele pidi nüüd Grundmanni „sea-kontsert“ tulema. Edepoolest, kroonprints oli wanale kapellmeistrile kõige suurema häbi walmistanud.

Sääril läks uis häkitselt lahti ja tunningas astus sisse.

Tulija silmad otstistwad Papuschi, kes alles nüüd tõrwalt saalist julges sisse astuda.

„Sa, sääl ja oled,“ hüüdis tunningas lahtesti. „Ma rõõmustan, et minu poeg sinu etendustest ta lugu pidama hakkab. Pane tähele, sinu „kontsert“ saab toredasti meeldima. Alga nüüd lohe pääle!“ Selle juures lastis tunningas filmad waljult ringi käia.

Papusch kummardas, tutsus mooselandid sisse, seadis nad pultide juurde ja andis neile noodid lähte. Siis waatas ta nagu otstides saalist ümber.

„Puudub sul weel midagi?“ küsis tunningas, ja kroonprints, kes uskus, et Papusch alustada kardab, tähendas pilkawalt: „Soowigu ainult!“

„Tänan, tõrgus,“ lausus Papusch, „üks hääl puudub.“

„So?“ naerotas kroonprints. „Ma arwastin, et sinu muusikas ainult tuus siga on.“

Kroonprintsi wõõrad tõhstastitwad naeru.

Papusch aga jäi rahuliseks.

„Üsna õige, tunninglik tõrgus, aga täna enne lõunat tuli weel üks pörsatene juurde: Flauto solo.“

Tunningas hakkas heledasti naerma, niisama kroonprints ja terve seltskond.

„Weel üks pörsa soolo?“ hüüdis tunningas läsa hõõrudes. „Sest saab tore nali. Noh, Friis, oled alati tubli wilepuhaja olnud, nüüd wõid küll minu meelega üks pörsatene osa oma tätte wõtta.“

Kroonprints lahwtas wiha pärafi.

„Majesteet!“ ümises ta.

Wastupanemist tunningas ei sallinud. Ta nägu läks tumepunaseks.